

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Baptistae Mantuani Carmelit[a]e de patientia aurei libri tres

Baptista <Mantuanus>

Dauentrie, 1515

De sacra scriptura, et p[ri]mu[m] cur sit adeo suadibilis ca.xxxii

urn:nbn:de:hbz:466:1-30534

Liber Tertius

num scire desyderas, quod ut facias etiam atq; etiam te hortari non desino, Augustini vigesimum librum de ciuitate Dei frequenter es uoluas, ipse namq; testimonijs vndiq; contractis, lrās nostras atq; gentiles vet^o instrumentum atq; nouuz excribēs summo ingenio, summa diligētia de ijs luculētissime disputauit, hęc sunt q̄ si memorie tenueris et frequēter quasi ruminādo meditatū fueris, egritudinis tue molestias patiētissime feres, et cōstanter huius vite mortalis bona eque ac mala peritura cōtemnes

De sacra scriptura. et primum cur a deo suauibilis **Ca. xxxij.**

Quāgnuz et mirabile cōtra corporis dolores et animi tristitiā am, inuenies ex sacre scripture lectione remediuz, et certe iudicio meo null^o est sermo q̄q; sit acuratissime cult^o, et summa eloq̄tia ornatus ac splēdidus, q̄ mentes egras magis cōsolari et curas eque possit demoliri. Feci ego p̄ sepe piculu3, nā cuz fueri aliq̄n circū uētus mltis āprietatib^o (quaz feracissimā est turbulēta ista mortaliuz vita) p̄ fugi sp̄ ad codices sacros taq; ad arce3 munitissimā, et p̄ntas neū medicamētuz āimi laborātis, et q̄d in eis q̄rebat leuamē inueni, nec a spe, nec a desyderio meo su3 fraudat^o. Sepenūero meū cogitauī, vñ taz suauibilis sit ista sc̄ptura, vñ tā potēter influat in aīos auditoz, vñ tñ habeat energie, ut nō ad opinādu3 rātuz, sed ad solite credendū omēs inflectat, nō est hoc imputādu3 rationuz euidētie quas nō adducit, nō artis industrie, aut verbis suauib^o, et ad p̄suasōdu3 accommodatis, quibus nō utitur. Sz vide an id in causa sit, q̄ p̄suasi sumus eaz a p̄ma veritate fluxisse, sed vnde sum^o ita p̄suasi nū si ab ipsa: quasi ad ei credendū nos sua ipsius trahat autoritas: Sz vnde oro hāc sibi autoritatez vēdicauit: neq; enim vidim^o nos Deū concionātez, scribētez, docentē, tamen, ac si vidissem^o, credim^o et tenemus a spiritu sancto fluxisse q̄ legimus, forsitā fuerit hęc rō firmiter adherēdi, q̄ in ea veritas sit solidior, q̄uis nō clarior, h3 enim omnis veritas vim inclinatiuā, et maiorē maiorem, et maxima maxis

Liber Tertius

nam. Sed cur ergo non omnes credunt euangelio? Respondeo, qd non omnes trahuntur a Deo. Sed quid longa opus est disputatione firmiter sacris scripturis ideo credimus, qd diuinam inspirationem intus accipimus

Contra philosophos dicentes credere nos scripturę sacre ppter cōsuetudinez Ca. xxxij.

Oscunt philosophi virtute cōsuetudinis id effici, etenim vt aiunt illa, in quibus fuim⁹ et nati, et ab infantia imbuti, et hacten⁹ educati, sic nos afficiūt vt ea reliquere quasi naturalia nō possumus. Verum id friuolum, quomodo nanq; pprias cōsuetudines, quomō patriam, quō parētes qui nos genuerūt, a quibus his imbuti et educati sumus, vnq; relinquerem⁹, si cōsuetudini tantum tribuim⁹? Que fuit vnq; consuetudo lōgior, perēnior, blādior, dulcior, q̄ ea q̄ inter parētes et liberos intercessit: et tamē relinquit homo patrem et matrem, et adheret vxori suę. Sed dices id fieri, qd omni consuetudine natura sit fortior, et qdē id fateor, et erit iste nihilocus ad arguēdum, si est consuetudine natura validior, vt obijcit, cur ergo rō naturalis q̄ fidei nō cōsentit, fidez nō frangit, neq; n. virginē peperisse et Deus concepisse natuta psuasit, imo et dissentit. Cur ergo cōsuetudinem sicut in abducēdis a parētib⁹ liberis, sic et in credēdis natura nō vincit: Inest ergo scripturis sacris nescio quid, imo scio qd natura sublimius, i. inspiratio facta diuinitus, et diuine irradiationis influxus certus. Qd si et aliarum religionum Hebraice et machomee tanę exēpla pduxeris, in quibus est ascēsus qui nō diuino influxui sed imputāndus sit cōsuetudini. Respondemus eorū religione cōtineri humilia, et nihil fere supra terrena ac humana, quibus credendis cum non multū natura reluctet. Consuetudo facile opitulat, nostra vero sunt sublimia, diuina coelestia, creditu difficillima, q̄bus cū fortior cōsuetudine natura cōtradicat, necesse est vt inspiratio faueat. Ex q̄ forte concludi nō immerito possit fidei, spci, et charitatis habitus acq̄itos nō sufficere, sed infusos euz inspiratione haberi oportere.